

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת < story-מעשה O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא ■ challenge-קושיא ♪ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■</p>	<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>												
<p>יבמות-בית שמאי</p>	<p>מאן דאמר</p>													
<p>הכי נמי מיסתברא כדקא מתרין רב חסדא אליבא דרב</p>	<p>רב ששת:</p>												◊	<p>קיא.</p>
<p>שני אחין נשואין שתי אחיות יתומות, קטנה וחרשת</p>	<p>דתניא:</p>												◊	<p>קיא.</p>
<p>מת בעלה של קטנה - חרשת יוצאה בגט, וקטנה תמתין עד שתגדיל ותחלוץ</p>													◊	<p>קיא.</p>
<p>מת בעלה של חרשת - קטנה יוצאה בגט, וחרשת אסורה לעולם, ואם בא על החרשת - נותן לה גט והותרה</p>													◊	<p>קיא.</p>
<p>אי אמרת בשלמא חרשת קנויה ומשווירת, קטנה קנויה ואינה קנויה, משום הכי בא על החרשת נותן לה גט והותרה, דאמרת ממה נפשך? אי קטנה קנויה היא - הא נפקא משום אחות אשה, אי לאו קנויה - שפיר מיבם אלא אי אמרת חרשת קנויה ואינה קנויה, קטנה קנויה ומשווירת, כי בא על החרשת אמאי נותן גט והותרה? הויא ליה ביאה פסולה, וביאה פסולה לא פטרה</p>													◊	<p>קיא.</p>
<p>הא מני? רבי נחמיה היא</p>													◊	<p>קיא.</p>
<p>ביאה פסולה פוטרת מחליצה.</p>	<p>דאמר: [רבי נחמיה]</p>												◊	<p>קיא.</p>
<p>אי רבי נחמיה, אימא סיפא:</p>													!	<p>קיא.</p>
<p>מי שהיה נשוי שתי יתומות, קטנה וחרשת, ומת, בא יבם על הקטנה וחזר ובא על החרשת, או שבא אחיו על החרשת - נאסרו שתיהן עליו, כיצד תקנתן? חרשת יוצאת בגט, וקטנה תמתין עד שתגדיל ותחלוץ</p>	<p>[סיפא]</p>												◊	<p>קיא.</p>
<p>אי אמרת בשלמא חרשת קנויה ומשווירת, קטנה קנויה ואינה קנויה, ורבנן היא, משום הכי תמתין עד שתגדיל ותחלוץ, דלמא קדים ובעיל חרשת ברישא, והויא ליה ביאה דקטנה ביאה פסולה אלא אי אמרת רבי נחמיה, הא אמר: ביאה פסולה פטרה.</p>													!	<p>קיא.</p>
<p>אלא שמע מינה רבנן היא, ש"מ.</p>													!	<p>קיא.</p>
<p>מרישא נמי שמע מינה דרבנן היא</p>	<p>רב אשי:</p>												◊	<p>קיא.</p>
<p>אם בא על החרשת - נותן לה גט והותרה, ולא קתני: אם בא על הקטנה - נותן לה גט והותרה.</p>	<p>דקתני:</p>												◊	<p>קיא.</p>
<p>אי משום הא לא איריא, חרשת דלית לה תקנתא דהיתירא - קתני תקנתא דאיסורא, קטנה דאית לה תקנתא דהיתירא - לא תני תקנתא דאיסורא.</p>													◊	<p>קיא.</p>
<p>מי שהיה נשוי לשתי יתומות קטנות ומת, ובא יבם על הראשונה וחזר ובא על השנייה, או שבא אחיו על השנייה - לא פסל את הראשונה.</p>													■	<p>קיא.</p>
<p>וכן ב' חרשות.</p>													■	<p>קיא:</p>
<p>קטנה וחרשת - בא יבם על הקטנה וחזר ובא על החרשת, או שבא אחיו על החרשת - פסל את הקטנה בא יבם על החרשת וחזר ובא על הקטנה, או שבא אחיו על הקטנה - פסל את החרשת.</p>													■	<p>קיא:</p>
<p>פקחת וחרשת - בא יבם על הפקחת וחזר ובא על החרשת, או שבא אחיו על החרשת - לא פסל את הפקחת בא יבם על החרשת וחזר ובא על הפקחת, או שבא אחיו על הפקחת - פסל את החרשת.</p>													■	<p>קיא:</p>
<p>גדולה וקטנה - בא יבם על הגדולה וחזר ובא על הקטנה, או שבא אחיו על הקטנה - לא פסל את הגדולה בא יבם על הקטנה וחזר ובא על הגדולה, או שבא אחיו על הגדולה - פסל את הקטנה</p>	<p>[ת"ק]</p>												◊	<p>קיא:</p>
<p>מלמדין הקטנה שתמאן בו.</p>	<p>רבי אלעזר:</p>												◊	<p>קיא:</p>
<p>הלכה כרבי אלעזר.</p>	<p>רב יהודה אמר שמואל:</p>												◊	<p>קיא:</p>
<p>הלכה כרבי אלעזר.</p>	<p>וכן אמר רבי אלעזר:</p>												■	<p>קיא:</p>
<p>וצריכא דאי איתמר בהא קמיינא, בהך קאמר שמואל הלכה כרבי אלעזר, משום דלא קיים מצות ייבום, אבל בהא דאיקיים מצות ייבום - אימא תרויהו לפקו - בגט ואי אשמעינן בהא, משום גדולה רמיא קמיה, אבל אדך לא, צריכא.</p>													◊	<p>קיא:</p>
<p>יבם קטן שבא על יבמה קטנה - יגדלו זה עם זה</p>													■	<p>קיא:</p>
<p>בא על יבמה גדולה - תגדלו.</p>													■	<p>קיא:</p>
<p>היבמה שאמרה בתוך שלשים יום לא נבעלתי - כופין אותו שיחלוץ לה, לאחר שלשים יום - מבקשין הימנו שיחלוץ לה, ובזמן שהוא מודה, אפילו לאחר שנים עשר חדש - כופין אותו שיחלוץ לה.</p>													■	<p>קיא:</p>
<p>הנודרת גנאה מיבמה, בחיי בעלה - כופין אותו שיחלוץ לה, לאחר מיתת בעלה - מבקשין הימנו שיחלוץ לה ואם נתכוונה לכך, אפי' בחיי בעלה - מבקשין הימנו שיחלוץ לה.</p>													■	<p>קיא:</p>
<p>לימא, מתניתין דלא כרבי מאיר</p>													◊	<p>קיא:</p>

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
יבמות-בית שמאי	מאן דאמר													
מימרא	מאן דאמר													
קטן וקטנה לא חולצין ולא מתייבמין, דברי רבי מאיר	דתניא: [רבי מאיר]											◊	!	קיא:
אפילו תימא רבי מאיר, כי אמר ר' מאיר - גדולה לקטן וקטנה לגדול, דחד מינייהו ביאה דאיסורא הוא, אבל קטן הבא על הקטנה, דתרוייהו כי הדדי נינהו - לא אמר.													!	קיא:
בא על יבמה גדולה - תגדלנו	והא קתני:												!	קיא:
בא שאני.	רבי חנינא חוואה:												!	קיא:
והא תגדלנו קאמר, דכל ביאה וביאה דאיסורא הוא													!	קיא:
אלא, מחזורתא, מתניתין דלא כרבי מאיר.													!	קיא:
קרי כאן (דברים כ"ה) להקים לאחיו שם, והאי לאו בר הכי הוא													!	קיא:
אמר קרא: יבמה יבא עליה, כל דהו.	אביי:												!	קיא:
בלאו הכי נמי לא מצית אמרת, מי איכא מידי דהשתא אסירא ליה ולבתר שעתא שריא?	רבא:												!	קיא:
כל יבמה שאין אני קורא בשעת נפילה יבמה יבא עליה - הרי היא כאשת אח שיש לו בנים ואסורה.	והא אמר רב יהודה אמר רב:												!	קיא:
ואימא הכי נמי													!	קיא:
אמר קרא: (דברים כ"ה) כי ישבו אחים יחדו, אפילו בן יום אחד.													!	קיא:
יבמה שאמרה בתוך שלשים יום וכו'.													!	קיא:
מאן תנא דעד תלתין יומין מוקים איניש אנפשיה?													!	קיא:
רבי מאיר היא	רבי יוחנן:												!	קיא:
טענת בתולים - כל שלשים יום, דברי רבי מאיר	דתניא: [רבי מאיר]												!	קיא:
נסתרה - לאלתר, לא נסתרה - אף לאחר כמה שנים.	רבי יוסי:												!	קיא:
אפי' תימא ר' יוסי, עד כאן לא קאמר ר' יוסי התם - אלא בארוסתו דגיס בה, אבל אשת אחיו מיבז בזו מנינה.	רבה:												!	קיא:
עד שכופין אותו לחלוץ ניכפנו לייבם													!	קיא:
בשגיטה יוצא מתחת ידה.	רב:												!	קיא:
יבמה שאמרה בתוך שלשים יום לא נבעלתי, בין שהוא אומר בעלתי, בין שהוא אומר לא בעלתי - כופין אותו שיחלוץ לה, לאחר שלשים יום - מבקשין הימנו שיחלוץ לה היא אומרת נבעלתי, והוא אומר לא בעלתי - הרי זה יוציא בגט הוא אומר בעלתי, והיא אומרת לא נבעלתי, אע"פ שחזר ואמר לא בעלתי - צריך גט וחליצה	מיתבי:												!	קיא:
צריכה חליצה עם גיטה.	רבי אמי:												!	קיא:
התם גט לזיקתו, הכא גט לביאתו.	רב אשי:												!	קיא:
הנהו שניהם מודים דאתו לקמיה דרבא													!	קיא:
חלוצו לה ושרו לה תיגרא.	אמר להו רבא:												!	קיא:
צריכה גט וחליצה	אמר ליה רב שרביא לרבא והתניא:												!	קיא:
אי תניא - תניא.	אמר ליה: [רבא]												!	קיא:
צרתה, מהו?	בעא מיניה הון בריה דרב נחמן מדרב נחמן:												!	קיא:
וכי מפני שאנו כופין ומבקשין תיאסר צרה?	אמר ליה: [רב נחמן]												!	קיא:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

יבמות-בית שמאי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
הנודרת הנאה וכו'.												■
בראשונה היו אומרים שלש נשים יוצאות ונוטלות כתובה: האומרת טמאה אני לך, השמים ביני לבינך, נטולה אני מן היהודים, חזרו לומר שלא תהא אשה נותנת עיניה באחר ומקלקלת על בעלה, אלא האומרת טמאה אני לך - תביא ראייה לדבריה, השמים ביני לבינך - יעשו דרך בקשה, נטולה אני מן היהודים - יפר חלקו ומשמשו, ותהא נטולה מן היהודים.	תנן התם:											◇
נטולה אני מן היהודים, ליבם מהו? מי מסקה אדעתה דמיית בעלה ונפלה קמי יבם, או לא?	איבעיא להו:											◇
יבם אינו כבעל	רב:											◇
יבם הרי הוא כבעל.	שמואל:											◇
כוותיה דרב מסתברא	אביי:											◇
הנודרת הנאה מיבמה בחיי בעלה - כופין אותו שיהלוצין	דתנן:											◇
ואם איתא דמסקה אדעתה, מבקשין מיבעי ליה												◇
הכא במאי עסקינן - באשה שיש לה בנים, דכולי האי לא מסקה אדעתה.												◇
אבל אין לה בנים, מאי? מבקשין, אדתני: אם נתכוונה לכך, אפילו בחיי בעלה מבקשין ממנו שיהלוצין לה, ליפלוג וליתני בדידה: במה דברים אמורים - בשיש לה בנים, אבל אין לה בנים מבקשין												◇
אלא שמע מינה: לא שנא יש לה בנים, ולא שנא אין לה בנים - כופין אותו, כרב, שמע מינה.												◇
הדרן עלך בית שמאי												

<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof</p>		<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>																			
מקרא-key:		יבמות-בית שמאי																			
מזמרא		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																	
קוב:	■																				
קוב:	■																				
קוב:	■																				
קוב:	■																				
קוב:	■																				
קוב:	■																				
קוב:	■																				
קוב:	■																				
קוב:	■																				
קוב:	■																				
קוב:	■																				
קוב:	■																				
קוב:	■																				
קוב:	◇	?																			
קוב:	■	?																			
קוב:	◇	!																			
קוב:	◇	?																			
קוב:	◇	!																			
קוב:	◇	?																			
קוב:	◇	!																			
קוב:	◇	?																			
קוב:	◇	!																			
קוב:	◇	?																			
קוב:	◇	!																			
קוב:	◇	?																			

<p>disputants- חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מ״רstatement-</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

יבמות- בית שמאי	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מזמרא														קייג:	
גזירה שמא יאכיל חרש בפקחת.											!				קייג:
וחרש בפקחת נמי ליכול בתרומה דרבנן											⚡				קייג:
גזירה דלמא אתי לאוכלה בתרומה דאורייתא.											!				קייג:
ומאי שנא קטנה דאית לה כתובה, ומאי שנא חרשת דלית לה כתובה?											⚡				קייג:
דא"כ, מימנעי ולא נסבי לה.											!				קייג:
וקטנה מנלן דאית לה כתובה?											^				קייג:
הממאנת, והשנייה, ואילונית - אין להן כתובה, אבל יוצאה בגט, וקטנה - יש לה כתובה.	דתנן:										!				קייג:
וחרשת מנלן דלית לה כתובה?											^				קייג:
חרש ושוטה שנשא פקחות, אע"פ שנתפקח החרש ונשתפה השוטה - אין להם עליהם כלום, רצו לקיימן - יש להם כתובה מנה ופקח שנשא חרשת או שוטה, אפ"ל כתב לה מאה מנה - כתובתה קיימת, מפני שרצה לזון בנכסיו	דתניא:										!				קייג:
טעמא דרצה, הא לא רצה אין לה דא"כ, מימנעי ולא נסבי לה.											!				קייג:
אי הכי, פקחת לחרש ליתקן לה כתובה, דא"כ, מימנעי ולא מינסב?											⚡				קייג:
יותר משהאיש רוצה לישא, אשה רוצה להנשא.											!				קייג:
ההוא חרש דהוה בשבכויתיה דרב מלכיו, אנסביה איתתא וכתב לה ארבע מאה זוזי מנכסיה											○				קייג:
מאן חכים כרב מלכיו, דגברא רבה הוא, קסבר: אילו רצה שפחה לשמשו, מי לא זבנינן ליה? כ"ש הכא דאיכא תרתי.	רבא:										■				קייג:
אשת חרש - אין חייבין עליה אשם תלוי.	רב חייא בר אשי אמר שמואל:										!				קייג:
לימא מסייע ליה:											⚡				קייג:
חמשה לא יתרמו, ואם תרמו - אין תרומתן תרומה, ואלו הן: חרש, שוטה, וקטן, והתורם את שאינו שלו, ועובד כוכבים שתרם של ישראל אפילו ברשות ישראל - אין תרומתו תרומה	[תנן]										⚡				קייג:
הוא דאמר כרבי אלעזר											!				קייג:
תרומת חרש לא תצא לחולין, מפני שהוא ספק.	דתניא, ר' יצחק אומר משום רבי אלעזר:										!				קייג:
אי סבירא כרבי אלעזר, אשם תלוי נמי ליחייב											⚡				קייג:
בעינן התיכה משתי התיכות.											!				קייג:
ומי בעי רבי אלעזר התיכה משתי התיכות?											⚡				קייג:
כוי - חייבין על חלבו אשם תלוי	והתניא, רבי אלעזר:										⚡				קייג:
שמואל סבר כר' אלעזר בחדא, ופליג עליה בחדא.											!				קייג:
אשת חרש - חייבין עליה אשם תלוי.	איכא דאמרי, אמר רב חייא בר אשי אמר שמואל:										!				קייג:
חמשה לא יתרומן	מיתבי:										⚡				קייג:
סבר לה כרבי אלעזר.											!				קייג:
מ"ט דר' אלעזר? מיפשט פשיטא ל' דחרש דעתא קלישתא הוא, ומיהו מספקא ל' אי דעתא צילותא אי לאו דעתא צילותא, ולעולם חדא דעתא הוא, או דלמא פשיטא ליה דדעתיה קלישתא ולא דעתא צילותא הוא, והכא היינו טעמא, כיון דעתים חלים ועתים שוטה?	בעא רב אשי:										^				קייג:
למאי נפקא מינה?											⚡				קייג:

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>
--	--

Talmud Navigator

יבמות-בית שמאי	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מימרא												ק"ג
להוציא אשתו בגט, אי אמרת חדא דעתא הוא - כקדושין כך גירושין, ואי אמרת עתים חלים ועתים שוטה - קדושי מצי מקדש, גרושי לא מצי מגרש								!				ק"ג
מאי?								^				ק"ג
תיקו.								■				ק"ג
נשתתית וכו'.											■	ק"ג <
דבר תורה שוטה מתגרשת, מידי דהוה אפקחת בעל כרחה, ומה טעם אמרו אינה מגורשת? שלא ינהגו בה מנהג הפקר.	רבי יצחק:										■ ◊	ק"ג
היכי דמי?											^	ק"ג
אילמא דיודעת לשמור גיטה ויודעת לשמור עצמה											!	ק"ג
מי נהגי בה מנהג הפקר?											?	ק"ג
אלא דאין יודעת לשמור לא גיטה ולא עצמה											!	ק"ג
דבר תורה שוטה מתגרשת?											?	ק"ג
(דברים כ"ד) ונתן בידה - מי שיש לה יד לגרש עצמה, יצתה זו שאין לה יד לגרש עצמה	והא אמר דבי רבי ינאי:										■ ?	ק"ג
(דברים כ"ד) ושלחה מביתו - מי שמשלחה ואינה חוזרת, יצתה זו שמשלחה וחוזרת	ותנא דבי רבי ישמעאל:										■ ?	ק"ג
לא צריכא, דיודעת לשמור גיטה ואינה יודעת לשמור עצמה, דבר תורה שוטה מתגרשת - דהא יודעת לשמור גיטה, ואמור רבנן לא ליפקא, שלא ינהגו בה מנהג הפקר.											! ◊	ק"ג
דיקא נמי, דקתני גבי דידה נשתתית לא יוציא, וגבי דידה לא יוציא עולמית, מאי שנא הכא דקתני עולמית, ומאי שנא התם דלא קתני עולמית? אלא שמע מינה: הא דאורייתא, הא דרבנן.	אביי:										■	ק"ג
א"ר יוחנן בן נורי וכו'.											■	ק"ג <
רבי יוחנן בן נורי, איש פשיטא ליה ואשה קמיבעיא ליה, או דלמא אשה פשיטא ליה ואיש קמיבעיא ליה?	איבעיא להו:										^ ◊	ק"ג
אינו דומה האיש המגרש לאשה המתגרשת, שהאשה יוצאת לרצונה ושלא לרצונה, והאיש אינו מוציא אלא לרצונו	ת"ש, מדקאמרו ליה:										■ !	ק"ג
ש"מ: איש קמיבעיא ליה.											!	ק"ג
אדרבה, מדקא"ל אף זו כיוצא בה											■ ?	ק"ג
ש"מ: אשה קמיבעיא ליה											?	ק"ג
אלא, ר' יוחנן בן נורי לדבריהם קאמר להו: לדידי, כי היכי דאיש לא מצי מגרש, אשה נמי לא מיגרשא, אלא לדידכו. מאי שנא אשה ומאי שנא איש? אמרו ליה: אינו דומה האיש המגרש לאשה המתגרשת.											! ◊	ק"ג
העיד רבי יוחנן וכו'.											■	ק"ג <
מעדותו של רבי יוחנן בן גודגדא: אמר לעדים ראו גט זה שאני נותן, ואמר לה כנסי שטר חוב זה - הרי זו מגורשת מי לא אמר רבי יוחנן בן גודגדא לא בעינן דעתה? הכא נמי לא בעינן דעתה.	רבי:										■ ◊	ק"ג
פשיטא											?	ק"ג
מהו דתימא, מדא"ל כנסי שטר חוב זה בטולי בטליה, קמ"ל, אי איתא דבטליה - לעדים הוה קאמר להו, ומדלא אמר לעדים - לא בטליה ולא מידי, והאי דקאמר הכי? מחמת כסופא הוא דקאמר להו.											!	ק"ג
רב יצחק בר ביסנא אירכסו ליה מפתחי דבי מדרשא ברשות הרבים, אתא לקמיה דרבי פדת											◊ ○	ק"ג
זיל דבר טלי וטליא וליטיילו התם, דאי משכחי להו מייתי להו.	אמר ליה: [רבי פדת]										■ ◊	ק"ג
קטן אוכל נבלות - אין ב"ד מצווין להפרישו.	אלמא קסבר: [רבי פדת]										■ ◊	ק"ד
לימא מסייע ליה:											?	ק"ד
לא יאמר אדם לתינוק הבא לי מפתח הבא לי חותם, אלא מניחו תולש, מניחו זורק	[תנן]										■ ? ◊	ק"ד

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא-:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>
--	--

Talmud Navigator

יבמות- בית שמאי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
תולש - בעציץ שאינו נקוב, זורק - בכרמלית דרבנן.	אביי:											◊	קיד.
עובד כוכבים שבא לכבות, אין אומרים לו כבה ואל תכבה, מפני שאין שביתתו עליהם קטן הבא לכבות, אומרים לו אל תכבה, ששביתתו עליהם בעושה על דעת אביו.	ת"ש:					◊	◊						קיד.
דכוותיה גבי עובד כוכבים דעושה על דעת ישראל מי שרי?	רבי יוחנן:											◊	קיד.
עובד כוכבים אדעתא דנפשיה עביד.												◊	קיד.
בן חבר שרגיל לילך אצל אבי אמו עם הארץ - אין חוששין שמא יאכילנו דברים שאינם מתוקנים, מצא בידו פירות - אין זקוק לן בדמאי הקילו.	ת"ש:											◊	קיד.
אלא טעמא דדמאי, הא ודאי - בעא לעשורי	רבי יוחנן:											◊	קיד.
בעושה על דעת אבין	והאמר ר' יוחנן:											◊	קיד.
אלא, רבי יוחנן ספוקי מספקא ליה, קאי הכא מדחי, קאי הכא מדחי.												◊	קיד.
בן חבר כהן שרגיל לילך אצל אבי אמו כהן עם הארץ - אין חוששין שמא יאכילנו תרומה טמאה, מצא בידו פירות - אין זקוק לן בתרומה דרבנן.	ת"ש:											◊	קיד.
יונק תינוק והולך מעובדת כוכבים ומבהמה טמאה, ואין חוששין ביונק שקץ, ולא יאכילנו נבלות וטרפות שקצים ורמשים, ומכולן יונק מהם ואפילו בשבת, ובגדול - אסור	תא שמע:											◊	קיד.
נוהגין היינו שיונקים מבהמה טהורה ביום טוב	אבא שאול:											◊	קיד.
אין חוששין ביונק שקץ	קתני מיהא:											◊	קיד.
התם משום סכנה.												◊	קיד.
אי הכי, גדול נמי												◊	קיד.
גדול בעי אומדנא.												◊	קיד.
קטן נמי ליבעי אומדנא												◊	קיד.
סתם תינוק מסוכן אצל חלב.	רב הונא בריה דרב יהושע:											◊	קיד.
נוהגין היינו שיונקים מבהמה טהורה ביום טוב.	אבא שאול:											◊	קיד.
היכי דמי?												◊	קיד.
אי דאיכא סכנה												◊	קיד.
אפילו בשבת נמי												◊	קיד.
ואי דליכא סכנה												◊	קיד.
אפילו ביום טוב אסור												◊	קיד.
לא צריכא דאיכא צערא, וקסבר: מפרק כלאחר יד הוא, שבת דאיסור סקילה - גזרו רבנן, יו"ט דאיסור לאו - לא גזרו ביה רבנן.	ת"ש:											◊	קיד.
(ויקרא י"א) לא תאכלום כי שקץ הם - לא תאכלום, להזהיר הגדולים על הקטנים												◊	קיד.
מאי לאו דאמר להו לא תאכלן												◊	קיד.
לא, דלא ליספו ליה בידיים.												◊	קיד.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

Talmud Navigator

יבמות-בית שמאי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קיד:
מימרא	תא שמע:											◇	קיד:
(ויקרא י"ז) כל נפש מכם לא תאכל דם - להזהיר הגדולים על הקטנים												♣	קיד:
מאי לאו דאמרי להו לא תאכלן												♣	קיד:
לא, דלא ליספו להו בידיים.												◇	קיד:
(ויקרא כ"א) אמור ואמרת - להזהיר גדולים על הקטנים	ת"ש:											◇	קיד:
מאי לאו דאמר להו לא תיטמן												♣	קיד:
לא, דלא ליטמו להו בידיים.												!	קיד:
וצריכי דאי אשמעינן שקצים, משום דאיסורן במשהו, אבל דם דעד דאיכא רביעית - אימא לא ואי אשמעינן דם, משום דאיכא כרת, אבל שרצים - אימא לא ואי אשמעינן הני תרתי, משום דאיסורן שוה בכל, אבל טומאה - אימא לא ואי אשמעינן טומאה, כהנים שאני, משום דריבה בהן מצות יתרות, אבל הני אימא לא, צריכא.												◇	קיד:
שני אחין - אחד פקח ואחד חרש, נשואין שתי אחיות פקחות, מת חרש בעל פקחת, מה יעשה פקח בעל פקחת? תצא משום אחות אשה מת פקח בעל פקחת, מה יעשה חרש בעל פקחת? מוציא את אשתו בגט, ואשת אחיו אסורה לעולם	תא שמע:											◇	קיד:
אמאי מוציא את אשתו בגט? תיתיב גביה, קטן אוכל נבלות הוא												♣	קיד:
משום איסורא דידה.												!	קיד:
תא שמע: שני אחין פקחין נשואין שתי אחיות - אחת פקחת ואחת חרשת, מת פקח בעל חרשת, מה יעשה פקח בעל פקחת? תצא משום אחות אשה מת פקח בעל פקחת, מה יעשה פקח בעל חרשת? מוציא את אשתו בגט ואשת אחיו בחליצה	תא שמע:											◇	קיד:
ואמאי מוציא את אשתו בגט? תיתיב גביה, קטן אוכל נבלות הוא												♣	קיד:
משום איסורא דידה.												!	קיד:
שני אחין - אחד חרש ואחד פקח, נשואין לשתי אחיות - אחת פקחת ואחת חרשת, מת חרש בעל חרשת, מה יעשה פקח בעל פקחת? תצא משום אחות אשתו מת פקח בעל פקחת, מה יעשה חרש בעל חרשת? מוציא את אשתו בגט, ואשת אחיו אסורה לעולם	רבא, תא שמע:											◇	קיד:
והא הכא דלאו איסורא דידה איכא ולא איסורא דידה איכא												♣	קיד:
מוציא את אשתו בגט	וקתני:											♣	קיד:
גזירה משום התרת יבמה לשוק.	רב שמעיה:											!	קיד:
הדרן עלך חרש.													

<p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story- מעשה</p> <p>key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא</p> <p>challenge- קושיא</p> <p>question- שאלה</p> <p>answer- תירוץ</p> <p>proof- ראיה</p>
---	---

Talmud Navigator

יבמות-האשה שלום		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מזמרא	מאן דאמר											
האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים, שלום בינו לבינה בשלום בעולם, ובאה ואמרה מת בעלי - תנשא, מת בעלי - תתיבם.												■
שלום בינו לבינה ומלחמה בעולם, קטטה בינו לבינה בשלום בעולם, ובאתה ואמרה מת בעלי - אינה נאמנת לעולם אינה נאמנת, אלא אם כן באתה בוכה ובגדיה קרועין	רבי יהודה:										◆	■
אחת זו ואחת זו - תנשא.	אמרו לו:										◆	■
תנא שלום בינו לבינה - משום דקבעי למיתני קטטה בינו לבינה, תנא שלום בעולם - משום דקבעי למיתני מלחמה בעולם.												■
מאי טעמא דמלחמה? משום דאמרה בדדמי, סלקא דעתא, בכל הני דאיכטול הוא פליט? אם תימצא לומר: כיון דשלום בינו לבינה נטרא עד דחזיא, זימנין דמחו ליה בגירא או ברוחא וסברא ודאי מת, ואיכא דעבד סמתרי וחייה.	רבא:											■
רעבון אינו כמלחמה, דלא אמרה בדדמי	סבר רבא למימר:											◆
רעבון - הרי הוא כמלחמה	הדר אמר רבא:											◆
דהיא דאתת לקמיה דרבא, אמרה ליה: בעלי מת ברעב, אמר לה: שפיר עבדת דשיבת נפשך, ס"ד דבהוא פורתא דנפפיתא דשבת ליה הוה חיי? אמרה ליה: מר נמי ידע דכי האי גוונא לא חיי.												○
רעבון גריעה ממלחמה, דאילו מלחמה - כי אמרה מת בעלי במלחמה הוא דלא מהימנא, הא מת על מלתו מהימנא, ואילו גבי רעבון - עד דאמרה מת וקברתיו.	הדר אמר רבא:											◆
מפולת - הרי הוא כמלחמה, דאמרה בדדמי.												◆
שילוח נחשים ועקרבים - הרי הן כמלחמה, דאמרה בדדמי.												◆
דבר - אמרי לה: הרי הוא כמלחמה	[אמרי לה]											◆
אינו כמלחמה	ואמרי לה:											◆
אמרי לה הרי הוא כמלחמה, דאמרי בדדמי												■
ואמרי לה אינו כמלחמה, דסמכי דאמרי אינשי: שב שנין הוה מותנא ואינש בלא שני לא אזיל.												■
החזיקה היא מלחמה בעולם, מהו? מי אמרינן מה לה לשקר, דאי בעיא אמרה שלום בעולם, או דלמא כיון דאיחזקה אמרה בדדמי, ולא אתי מה לי לשקר ומרע חזקתיה?	איבעיא להו:											^
עיישנו עלינו בית, עיישנו עלינו מערה, הוא מת ואני נצלתי - אינה נאמנת	ת"ש:											!
שאני התם, דאמרינן לה: כי היכי דלידך איתרוחיש ניסא, לדידיה נמי איתרוחיש ניסא.												?
נפלו עלינו עובדי כוכבים, נפלו עלינו ליסטים, הוא מת ונצלתי - נאמנת	ת"ש:											!
התם כדרב אידי												?
אשה, כלי זיינה עליה.	דא"ר אידי:											?
ההוא גברא דבשילהי הלוליה איתלי נורא בי גנני, אמרה להו דביתהו: חזו גבראי חזו גבראי. אתו חזו גברא חרוכא דשדי, ופסתא דידא דשדיא												○
היינו עיישנו עלינו בית, עיישנו עלינו מערה	סבר רב חייא בר אבין למימר:											■
מי דמי? התם לא קאמרה חזו גבראי חזו גבראי, ועוד, גברא חרוכא דשדי ופסתא דידא דשדיא.	רבא:											?
ורב חייא בר אבין?												?
גברא חרוכא דשדי - אימא, איניש אחרינא אתא לאצוליה ואכילתיה נורא, ופסתא דידא דשדיא - נורא איתליא ואתיליד ביה מומא, ומחמת כיוסופא אזל וערק לעלמא.												!
עד אחד במלחמה, מהו? טעמא דעד אחד מהימן - משום דמילתא דעבידא לאיגלווי הוא לא משקר, ה"נ לא משקר, או דלמא טעמא דעד אחד - משום דהיא גופא דייקא ומינסבא, והכא - לא דייקא ומינסבא?	איבעיא להו:											^
כשירדתי לנהרדעא לעבר השנה, מצאתי נחמיה איש בית דלי, ואמר לי: שמעתי שאין משיאין את האשה בארץ ישראל על פי עד אחד אלא רבי יהודה בן בבא, ונמתי לו: כן הדברים אמר לי, אמור להם משמי: אתם יודעים, המדינה הזו משובשת בגייסות, כך מקובלני מ"ג הזקן, שמישין האשה על פי עד אחד	רמי בר חמא: ת"ש, אמר רבי עקיבא:											!

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>														
<p>יבמות-האשה שלום</p>		<p>מאימרא</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>												
מאי מדינה משובשת בגייסות? לאו אע"ג דמדינה זו משובשת, כך מקובלני, שמשאיין על פי עד אחד, אלמא: עד אחד מהימן.				!												קטו.
אי הכי, מאי שנא מדינה זו? כל מקום שיש גייסות מיבעי ליה		רבא:		;												קטו.
ה"ק: אתם יודעים שמדינה זו משובשת בגייסות, ולא אפשר לי למשבק אינשי ביתי ומייתי קמי רבנן, כך מקובלני מרבן גמליאל, שמשאיין האשה ע"פ עד אחד.		אלא אמר רבא:		■												קטו.
מעשה בשני תלמידי חכמים שהיו באין עם אבא יוסי בן סימאי בספינה, וטבעה, והשיא רבי נשותיהן ע"פ נשים		ת"ש:		!	○											קטו.
והא מים כמלחמה דמו, ונשים אפ"ל מאה כעד א' דמו				!												קטו.
השיא.		וקתני:		!	■											קטו.
ותסברא? מים שאין להם סוף נינהו, ומים שאין להם סוף - אשתו אסורה אלא ה"ד? דאמרי: אסקינהו קמן וחזינהו לאלתר, וקאמרי סימנין, דלאו עלייהו סמכינן אלא אסימנים.				;												קטו.
ההוא גברא דאפקיד שומשמי גבי חבריה, אמר ליה: הב לי שומשמי, אמר ליה: שקילתינהו. והא כן וכן הויין, ובהביתא רמיין א"ל: דידך שקלתינהו, והני אחריני נינהו.				○												קטו:
היינו שני תלמידי חכמים, ולא אמרינן הנך אולו לעלמא והני אחריני נינהו		סבר רב חסדא למימר:		■												קטו:
מזדמי? התם קאמרי סימנים, הכא שומשמי מאי סימנא אית להו? ודקאמר כן וכן הויין, אימר חושבנא איתרמי.		אמר ליה רבא:		;												קטו:
ומי חיישינן שמא פינג?		מר קשישא בר רב חסדא לרב אשי:		;												קטו:
מצא כלי וכתוב עליו קו"ף - קרבן, מ"ם - מעשר, דל"ת - דמוע, טי"ת - טבל, תי"ו - תרומה, שבשעת הסכנה היו כותבין תי"ו תחת תרומה		והתנן: [ת"ק]		;	■											קטו:
ולא חיישינן שמא פינג?		רבינא לרב אשי:		!												קטו:
אפילו מצא חבית וכתוב עליה תרומה - הרי אלו חולין, שאני אומר: אשתקד הוה מלא תרומה ופינה		אימא סיפא, רבי יוסי:		!	■											קטו:
אלא, דכולי עלמא חיישינן שמא פינג, והכא בהא קמיפלגי				!												קטו:
אם איתא דפינהו מיכפר הוה כפר		מר סבר: [ת"ק]		!	■											קטו:
אימר אשתלווי אישתלי, אי נמי, לפנחיא שבקיה.		ואידך: [רבי יוסי]		!	■											קטו:
יצחק ריש גלותא בר אחתיה דרב ביבי הוה קאזיל מקורטבא לאספמיא ושכיב																קטו:
יצחק ריש גלותא בר אחתיה דרב ביבי הוה קאזיל מקורטבא לאספמיא ושכיב, מי חיישינן לתרי יצחק או לא?		שלחו מהתם:														קטו:
חיישינן		אביי:		!	◆											קטו:
לא חיישינן.		רבא:		!	◆											קטו:
מנא אמינא לה? דההוא גיטא דאשתכח בנהרדעא, וכתוב: בצד קלוניא מתא אנא אנדרולינאי נהרדעא פטריה ותריתי ית פלוניא אנתתי, ושלחה אבוה דשמואל לקמיה דרבי יהודה נשיאה		אביי:			○	■										קטו:
יבדק נהרדעא כולה.		ושלח ליה: [רבי יהודה]			○	■										קטו:
אם איתא, יבדק כל העולם מיבעי ליה אלא משום כבודו דאבוה דשמואל הוא דשלח הכי.		ורבא אמר:		;												קטו:
מנא אמינא לה? דהנהו תרי שטרי דנפקי במחוזא, וכתוב בהו: חבי בר ננאי וננאי בר חבי, ואבבי בהו רבה בר אבוה זוזי		רבא:			○	■										קטו:
והא חבי בר ננאי וננאי בר חבי במחוזא שכיחי טובא.					■											קטו:
ואביי?				;												קטו:
למאי נחוש לה? אי לנפילה - מזהר זהיר ביה, אי לפקדון - כיון דשמיה כשמיה לא מפקיד גביה, מאי אמרת? דלמא מסר ליה, אותיות נקנות במסירה.		[אביי]		!												קטו:
ההוא גיטא דאשתכח בסורא, וכתוב ביה הכי: בסורא מתא אנא ענן בר חייא נהרדעא פטריה ותריתי פלוניא אנתתי, ובדקו רבנן בסורא ועד נהרדעא, ולא הוה ענן בר חייא אחרינא לבר מענן בר חייא מחגרא דההוא בנהרדעא, ואתו סהדי ואמרו, דההוא יומא כי איכתב ההוא גיטא, ענן בר חייא מחגרא גבן הוה																קטו:
אף לידי דאמינא חיישינן, הכא לא חיישינן, דהא קאמרי סהדי דבנהרדעא הוה, מאי בעא בסורא.		אביי:			■											קטו:

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ! proof-ראיה</p>															
<p>יבמות-האשה שלום</p>																	
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>													
אף לדידי דלא חיישינן, הכא חיישינן, דלמא בגמלא פרחא אזל, אי נמי בקפיצה, אי נמי מילי מסר	רבא:																קטז.
כי איתנכו בשילי כתובו בשילי - אע"ג דמימסרן מילי בהיני, וכי איתנכו בהיני כתובו בהיני - אע"ג דמימסרן מילי בשילי.	כדאמר להו רב לספרי, וכן אמר להו רב הונא לספרי:																קטז.
מאי הוה עלייהו דשומשמי?																	קטז.
לא חיישינן	רב יימר:																קטז.
חיישינן.	רבינא:																קטז.
והלכתא: חיישינן.																	קטז.
קטטה בינו לבינה וכו'.																	קטז.
היכי דמי קטטה בינו לבינה?																	קטז.
באומרת לבעלה גרשני.	רב יהודה אמר שמואל:																קטז.
כולהו נמי אמרו הכי																	קטז.
אלא, באומרת לבעלה גירשתני.																	קטז.
וליהמנה מדרב המנונא																	קטז.
אשה שאמרה לבעלה גירשתני - נאמנת, חזקה אין אשה מעיזה פניה בפני בעלה	דאמר רב המנונא:																קטז.
באומרת גירשתני בפני פלוני ופלוני, ושילנא, ואמרו: לא היו דברים מעולם.																	קטז.
מ"ט דקטטה?																	קטז.
משום דמשקרא	רב חנינא:																קטז.
משום דאמרה בדדמי.	רב שימי בר אשי																קטז.
מאי בינייהו?																	קטז.
איכא בינייהו, דארגיל הוא קטטה.																	קטז.
עד אחד בקטטה, מהו? מ"ט דעד אחד מהימן? משום דמילתא דעבידא לאיגלווי לא משקר, הכא נמי לא משקר, או דלמא טעמא דעד אחד מהימן - משום דהיא דייקא ומינסבא, והכא כיון דאית ליה קטטה לא דייקא ומינסבא?	איבעיא להו:																קטז.
תיקו.																	קטז.
לעולם אינה וכו'.	רבי יהודה:																קטז.
לדבריך, פקחת תנשא, שוטה לא תנשא אלא, אחת זו ואחת זו תנשא.	תניא, אמרו לו לרבי יהודה:																קטז.
ההיא דאתיא לבי דינא דרבי יהודה, אמרי לה: ספדי בעלך, קרעי מאניך, סתרי מזיך.																	קטז.
אלפיה שיקרא?																	קטז.
אינהו כרבנן סבירא להו, אמרי: תעביד הכי כי היכי דלישריה.																	קטז.
לא שמענו אלא בבאה מן הקציר, ובאותה מדינה, וכמעשה שהיה.	בית הלל:																קטז.
אחת הבאה מן הקציר, ואחת הבאה מן הזיתים, ואחת הבאה מן הבציר, ואחת הבאה ממדינה למדינה, לא דברו חכמים בקציר אלא בהווה.	אמרו להם בית שמאי:																קטז.
חזרו בית הלל להורות כבית שמאי.	[בית הלל]																קטז.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה-</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>			
מקרא-key:					
יבמות-האשה שלום		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
לדבריהם, אין לי אלא קציר חטים, קציר שעורים מנין? ואין לי אלא קוצר בוצר, מוסק, גודר, עודר מנין? אלא מעשה שהיה בקציר והוא הדין לכולהו, הכא נמי מעשה שהיה באותה מדינה והוא הדין לכולהו.	תניא, אמרו להם בית שמאי לבית הלל:			□	◇
ובית הלל?				⋈	
באותה מדינה דשכיחי אינשי - מירתת, ממדינה למדינה אחרת דלא שכיחי אינשי - לא מירתת.	[בית הלל]			!	◇
ובית שמאי?				⋈	
הכא נמי שכיחי שיירתא.	[בית שמאי]			!	◇
מאי מעשה שהיה?				^	
שילפי קציר חטין היו, והלכו עשרה בני אדם לקצור חטין, נשכו נחש לאחד מהן ומת, ובאת אשתו והודיעה לבית דין, ושולחו ומצאו כדבריה באותה שעה אמרו: האשה שאמרה מת בעלי - תנשא, מת בעלי - תתיבם.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:			○ !	◇
נימא, רבי חנניא בן עקיבא ורבנן בפלוגתא דבית שמאי וב"ה קמפלגי				⋈	
לא ישא אדם מי חטאת ואפר חטאת ויעבירם בירדן ובספינה, ולא יעמוד בצד זה ויזרק לצד אחר, ולא ישיטם על פני המים, ולא ירכיבם לא על גבי בהמה ולא על גבי חברו - אלא אם כן היו רגליו נוגעות בקרקע, אבל מעבירם על הגשר, אחד ירדן ואחד שאר נהרות	דתניא: [רבנן]			⬢	⋈
לא אמרו אלא ירדן ובספינה וכמעשה שהיה	רבי חנניא בן עקיבא:			⬢	⋈
לימא, רבנן דאמרי כב"ש, ור' חנניא בן עקיבא דאמר כב"ה				⋈	
אנן דאמרינן אף כב"ה, עד כאן לא קאמר בית הלל התם - אלא משום דמירתת, במקום קרוב מירתת, במקום רחוק לא מירתת, הכא מה לי ירדן מה לי שאר נהרות.	אמרי לך רבנן:			!	◇
אנא דאמרי אף לב"ש, עד כאן לא קאמרי ב"ש התם - אלא משום דאידי דייקא ומינסבא, מה לי מקום קרוב מה לי מקום רחוק, הכא משום מעשה שהיה, בירדן ובספינה דהוה מעשה - גזור רבנן, בשאר נהרות דלא הוה מעשה - לא גזור רבנן.	רבי חנניא בן עקיבא אמר לך:			!	◇
מאי מעשה שהיה?				^	
מעשה באדם שהיה מעביר מי חטאת ואפר חטאת בירדן ובספינה, ונמצא כזית מן המת תחוב בקרקעית של ספינה באותה שעה אמרו: לא ישא אדם מי חטאת ואפר חטאת, ויעבירם בירדן ובספינה.	דאמר רב יהודה אמר רב:			○ !	◇
תנשא ותטול כתובה	בית שמאי:			■	
תנשא ולא תטול כתובה.	בית הלל:			■	
התרתם ערוה חמורה, ולא נתיר ממון הקל?	אמרו להם בית שמאי:			⋈	◇
מצינו שאין האזין נכנסין לנחלה על פיה	אמרו להם בית הלל:			!	◇
והלא מספר כתובה נלמוד, שהוא כותב לה שאם תנשאי לאחר תטלי מה שכתוב ליכ?	אמרו להם בית שמאי:			⋈	◇
וחזרו בית הלל להורות כדברי ב"ש.	[בית הלל]			■	◇
נתיבמה יבמה נכנס לנחלה על פיה, הם דרשו מדרש כתובה, אנו לא נדרוש מדרש תורה? (דברים כ"ה) יקום על שם אחיו אמר רחמנא, והרי קם.	רב חסדא:			■	◇
באת לבית דין ואמרה מת בעלי התירוני להנשא - מתירין אותה להנשא ונותנין לה כתובה, תנו לי כתובתי - אף להנשא אין מתירין אותה מאי טעמא? אדעתא דכתובה אתאי.	רב נחמן:			■	◇
התירוני להנשא ותנו לי כתובתי, מהו? כיון דאמרה כתובה - אדעתא דכתובה אתאי, או דלמא כל מילי דאית ליה לאיניש אמר להו לבי דינא?	איבעיא להו:			^	◇
ואת"ל כל מילי דאית ליה לאיניש אמר להו לבי דינא				!	
תנו לי כתובתי והתירוני להנשא, מהו? הכא ודאי אדעתא דכתובה אתאי, או דלמא הואיל דלא ידעה במאי משתריא?				^	◇
תיקו.				■	◇
הכל נאמנין להעידה, חוץ מחמותה ובת חמותה, וצרתה, ויבמתה, ובת בעלה.				■	
מה בין גט למיתה?				⋈	◇

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראייה-</p>
---	---

Talmud Navigator

יבמות-האשה שלום		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מימרא	מאן דאמר											
שהכתב מוכיח.											!	◇
בת חמיה, מהו? טעמא דבת חמותה, משום דאיכא אימא דסניא לה היא נמי סניא לה, והכא ליכא אימא דסניא לה, או דלמא טעמא דבת חמותה, דאמרה: קאכלה לגירסנא דאימא, הכא נמי קאמרה: אכלה לגירסנא דבי נשאי?	איבעיא להו:										^	◇
הכל נאמנין להעידה, חוץ מחמש נשים	תא שמע:										!	◇
ואם איתא, שית היין.											!	
דלמא טעמא דבת חמותה, דאמרה: קאכלה לגירסנא דבי נשאי, לא שנא בת חמותה, ולא שנא בת חמיה.											ז	◇
חוץ משבע נשים	והאנן תנן:										■	◇
ההיא ר' יהודה היא											!	
מוסיף אף אשת אב והכלה	דתנן: רבי יהודה:										■	!
אשת אב - הרי היא בכלל בת הבעל, כלה - הרי בכלל חמותה.	אמרו לו:										■	!
ור' יהודה? בשלמא חמותה סניא לה לכה, דאמרה קאכלה לגירסני, אלא כלה מאי טעמא סניא לחמותה? בשלמא בת הבעל דסניא לאשת האב, דאמרה קאכלה לגירסני דאם, אלא אשת האב מאי טעמא סניא לבת הבעל? אלא מאי מוסיף תרתי?											ז	
אלא, כלה מ"ט סניא לחמותה? דמגלה לבנה כל דעבדה, אשת אב נמי סניא לבת הבעל, דמגלה לאביה כל דעבדה.											!	◇
ורבנן?											ז	
(משלי כ"ז) כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם.	[רבנן]										!	◇
ורבי יהודה?											ז	
ההיא בדברי תורה כתיב.	[רבי יהודה]										!	◇
חמותה הבאה לאחר מיכן, מהו? מי מסקה אדעתה דמית בעל ונפלה קמי יבם, וסניא לה, או לא?	רב אחא בר עויא, בעי במערבא:										^	◇
אמרה מת בעלי ואח"כ מת חמי - תנשא ותטול כתובה, וחמותה אסורה	ת"ש:										■	!
מ"ט חמותה אסורה? לאו משום דאמרינן: לא בעלה מיית ולא חמיה מיית, והא דקאמרה הכי? לקולא לחמותה הא דקמיכוונא, סברה, לבתר שעתא לא תיתי תצטערן.											!	
דלמא שאני התם, דרגיש לה צערא.											ז	◇
עד אומר מת, ונשאת, ובא אחד ואמר לא מת - הרי זו לא תצא.											■	
עד אומר מת ושנים אומרים לא מת, אע"פ שנשאת - תצא.											■	
שנים אומרים מת ועד אומר לא מת, אע"פ שלא נשאת - תנשא.											■	
טעמא דנשאת, הא לא נשאת - לא תנשא											■	
כ"מ שהאמינה תורה עד אחד הרי כאן שנים, ואין דבריו של אחד במקום שנים	והאמר עולא:										■	ז
הכי קאמר: עד אחד אומר מת, והתירוה להנשא, ובא אחד ואמר לא מת - לא תצא מהיתירה הראשון.											■	◇
עד אומר מת.											■	
פשיטא, דאין דבריו של אחד במקום שנים											ז	
לא צריכא בפסולי עדות, וכדר' נחמיה											!	◇
כל מקום שהאמינה תורה עד אחד - הלך אחר רוב דעות, ועשו שתי נשים באיש אחד כשני אנשים באיש אחד.	דתניא, רבי נחמיה:										■	!

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה		statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה		Talmud Navigator א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
מקרא-key:	יבמות-האשה שלום	מאן דאמר	מז	מ	נ	ס	ת	י	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
	מימרא																	
	ואיבעית אימא: כל היכא דאתא עד אחד כשר מעיקרא - אפי' מאה נשים כעד אחד דמיין, אלא כגון דאתאי אשה מעיקרא, ותרצה לדרבי נחמיה הכי										!	◇					קיו:	
	כל מקום שהאמינה תורה עד אחד - הלך אחר רוב דעות, ועשו שתי נשים באשה אחת כשני אנשים באיש אחד, אבל שתי נשים באיש אחד - כפלגא ופלגא דמי.	רבי נחמיה:									!	◇						קיו:
	שנים אומרים מת וכו'.																	קיו:
	מאי קמשמע לן?										?							קיו:
	בפסולי עדות, וכדר' נחמיה, דאזיל בתר רוב דעות,										!	◇						קיו:
	היינו הך										?							קיו:
	מהו דתימא, כי אזלינן בתר רוב דעות - לחומרא, אבל לקולא לא, קמ"ל.										!	◇						קיו:
	אחת אומרת מת ואחת אומרת לא מת, זו שאומרת מת - תנשא ותטול כתובתה, וזו שאומרת לא מת - לא תנשא ולא תטול כתובתה.																	קיו:
	אחת אומרת מת ואחת אומרת נהרג, ר"מ אומר: הואיל ומכחישות זו את זו - הרי אלו לא ינשאו	[רבי מאיר]										◆	■					קיו:
	הואיל וזו וזו מודות שאין קיים - ינשאו.	רבי יהודה ורבי שמעון:										◆	■					קיו:
	עד אומר מת ועד אומר לא מת, אשה אומרת מת ואשה אומרת לא מת - הרי זו לא תנשא.																	קיו: